

Vivus

Domy plné života

STAVÍME PRO VÁS

moderní obytné domy ve vysokém standardu v atraktivních lokalitách.

Vivus Na Vyhlídce

Dokončeno

POSLEDNÍ
VOLNÉ
BYTY

Vivus Pankrác

Připravujeme pro Vás výstavbu luxusních obytných domů se skvělou dopravní obsluhou a občanskou vybaveností u metra Pankrác.

Žádaná lokalita na pražském Proseku s výhledem na Prahu, jedinečný design, precizní provedení a vysoký standard nabízí dokonalé bydlení.

tel. 724 816 176

www.vivus.cz

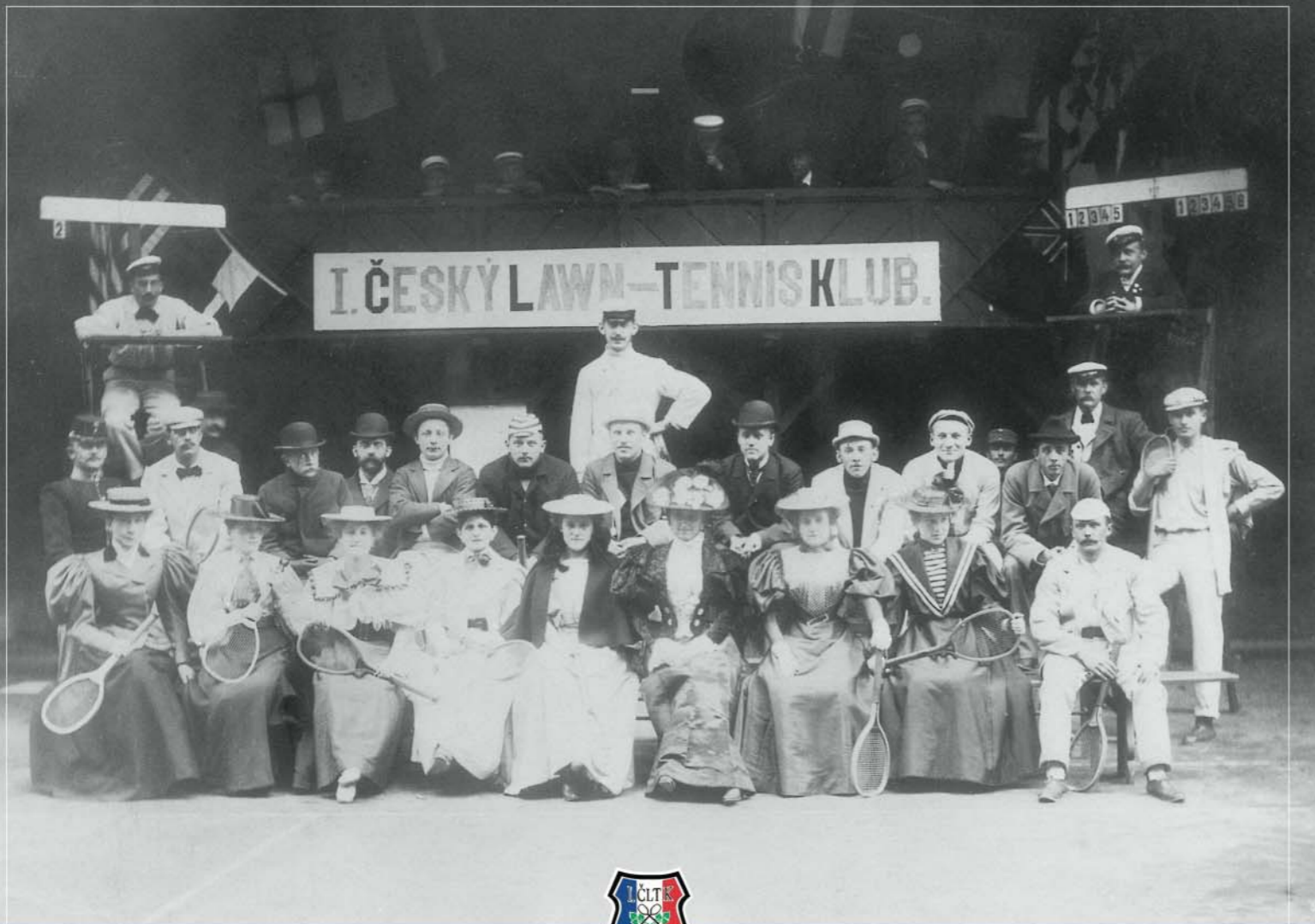
Zahájení říjen 2009

I. ČLTK REVUE

Konec her, »Plišákům«
začíná dřina

01/2010
www.cltk.cz

I. Č E S K Ý L A W N - T E N N I S K L U B P R A H A

OFICIÁLNÍ PARTNEŘI

 AUTO KOUT CENTRUM
www.autokoutcentrum.cz

 ČESKÁ PODNIKATELSKÁ
 POJIŠŤOVNA, A. S.
VIENNA INSURANCE GROUP

Vážení klubovní přátelé,

 rád bych vám popřál hodně zdraví, štěstí
 a splněných přání v roce 2010.

 Máme za sebou rok finanční krize a mnohem
 delší dobu krize morální. Obojí je nežádoucí.
 Prvnímu můžeme vzdorovat úsporným
 chováním a větším pracovním nasazením.
 Prát se s pokřivenou morálkou je mnohem
 nesnadnější, je to běh na hodně dlouhou trať,
 ale věřím, že to - i přes mnohdy nepatřičné
 chování našeho okolí - zvládnout lze.

 Jsme sportovci, tenisté, kteří si zakládají
 na gentlemanském chování, cti a svědomí.
 To je náš přínos pro férovější společnost.

 Pevnou vůli, dobré kamarády a moře
 vyhraných zápasů vám přeje

 František Stejskal,
 prezident I. ČLTK Praha

CENY JAROSLAVA DROBNÉHO, ocenění pro nejlepší hráče I. ČLTK za rok 2009, převzali nejuspěšnější tenisté klubu na vánoční party. V kategorii staršího žactva je získali Robin Staněk a Petra Rohanová, mezi juniory Lukáš Vršák a Zarina Dijas a v elitní kategorii Jan Hernych a Iveta Benešová. Gratulujeme!

MARTINA BORECKÁ se probojovala do finále halového mistrovství ČR žen 2010 v Milovicích. V semifinále udolala po setech 1:6, 7:6 a 6:2 Kristýnu Plíškovou, ve finále podlehla ve dvou setech Evě Birnerové.

JIRÍ FENCL bude napříště vyjíždět s nejlepšími hráčkami I. ČLTK Ivetou Benešovou a Lucíí Hradeckou na zahraniční turnaje v rámci svého trenérského úvazku. „Pro obě holky je to ze strany klubu velmi příjemná podpora,“ komentoval to Jiří Fencl, jenž dosud s děvčaty vyjížděl na turnaje na základě privátní dohody.

ZDENĚK KUBÍK, odchovanec klubu, se po angažmá v Kataru a šestiletém působení ve Spartě vrátil na Štvanici a posílil trenérský tým I. ČLTK. „Návrat na Štvanici je pro mě srdeční záležitost, vyrostl jsem tady a vždycky tu chtěl pracovat. Těšil jsem se sem i proto, že většinu lidí včetně vedení znám,“ glosoval návrat Zdeněk. Bude se věnovat hráčům do 14 let.

JAN VACEK vyhrál tradiční vánoční turnaj s dřevěnými raketami a v dobovém oblečení, když ve finále porazil Romana Jebavého (finalisté na snímku). Na Štědrý den si na Štvanici zahrála osmička »mušketýrů«, rakety jim zapůjčil Petr Jurosz.

03/ Příběh / Ivo Minář: Byly to kruté chvíle...

06/ Stalo se / Zajímavosti z klubu

10/ Dorostenci I. ČLTK ukázali srdce

12/ Na Večeři mistrů se slavily tituly

14/ Karolína & Kristýna Plíškovy: Musíme to vydržet

16/ Zimní galeje v Tatrách s Romanem Bartem

18/ Talent / Markéta Vondroušová

20/ Interview / Jana Pikorová

24/ CTC / Na návštěvě v Santanderu

28/ Návštěva z Rakouska na Štvanici vyhrála

30/ Z klubu / Curling měl premiéru

34/ Na Vánoční party bylo plno

36/ »Bublínky« vyhráli Karel Feix a Petr Šavřda

38/ Ve vzpomínkách Járy Bečky

I. ČLTK REVUE - magazín I. ČLTK Praha
 Produkce: EagleMedia. Texty: Jiljí Kubec. Fotografie: Martin Sidorják, Pavel Lebeda (www.sport-pics.cz), Lukáš Březina (www.protenis.cz), Ivo Minář, archiv Járy Bečky a Jany Pikorové. Foto na titulu: Martin Sidorják.
 Grafická úprava: ©Kateřina Kuželová. Tisk: Realtisk. Náklad: 500 výtisků.

Osm měsíců bez soutěžního zápasu - krutý trest čekal Ivo Mináře za užívání přípravku na hubnutí, který obsahoval substance příbuzné těm, jež jsou na seznamu zakázaných látek

Ivo Minář se těší na začátek března, znovu vyrazí na turnaje

Byly to kruté chvíle...

Byl uprostřed výborné sezony, své zatím nejlepší; hrál Davisův pohár, na žebříčku ATP vystoupal na 62. příčku, nejvyš v kariéře. Určitě i díky předchozí spolupráci s Janem Bedáněm, která mu hodně dala, i když na počítači to hned vidět nebylo. „Dozvěděl jsem se spoustu nových informací, každopádně mi to pomohlo,“ říkal o roční práci s renomovaným koučem IVO MINÁŘ (25). Jenomže ve chvíli, kdy měl radost, že konečně začal prodávat, co umí, přišla rána do vazů...

Datum 10. srpna si bude pamatovat už navždy. Při kondičním tréninku na Olympu mu zazvonil telefon, po kterém už na trénink neměl myšlenky. Spěchal domů, aby si přečetl mail. Odesílatel: ITF. Předmět: dopingová kontrola. „Jak jsem to otevřel, věděl jsem, že je průšvih, i když jsem

vůbec netušil, odkud vítr fouká,“ vzpomíná půl roku poté Ivo.

Když zprávu prokliknul, zůstal jako opařený. „Vzorek A vašeho testu při červencovém utkání Davisova poháru proti Argentině je pozitivní na zakázaný stimulant

methylhexanamin. Máte deset dnů na podání vysvětlení. Možné sankce: až dva roky zákazu činnosti...“ četl a po těle se mu rozlévalo horko.

Dva roky? To by byl konec kariéry, blesko mu hlavou.

Český tým při slavnostním nástupu během daviscupového utkání proti Argentině v Ostravě; právě při něm odebrali Minářovi vzorek, který byl pozitivní. Zleva Dlouhý, Minář, Štěpánek, Berdych a kapitán Navrátil.

„Ten dopis měl asi sto padesát stran, ale to nejdůležitější stálo na prvních čtyřech. Zbytek byly detaily a protokoly o laboratorní zkoušce a všechny možné předpisy,“ říká Ivo. „Byl jsem z toho úplně mimo. Nebral jsem telefony, nevěděl, co dělat. Nikomu jsem nic neřekl a hodiny uvažoval, co s tím. Až druhý den jsem zavolal kamarádovi, Honzovi Píseckému, abych se s ním poradil, co dělat. Vzal mě do advokátní kanceláře Halama Legal. Co bylo dál, to už se, myslím, detailně popsalo v novinách. Na veřejnost se ta věc dostala asi za čtrnáct dnů. Postupně jsem se odhlásil ze tří turnajů, jako důvod jsem pokaždé uvedl zranění. Mohl jsem sice hrát dál a věřit, že to dobře dopadne, že žádný postih nepřijde, když jsem nic vědomě nevezl, ale to by byla naivita. A upřímně řečeno - ani se mi nikam nechtělo.“

Nechtěl jsem si představovat pohledy, které mě mohly provázet, o prémii bych samozřejmě taky přišel... Nakonec se ukázalo, že jsem udělal dobře, že jsem to hned stopnul.“

První prognózy o výši trestu byly brutální: 14 - 16 měsíců! Pak přišla úřední obálka s nabídkou na mimosoudní dohodu: Roční zákaz činnosti. Za to, že zakázanou substancí obsahoval doplněk stravy, přípravek na podporu hubnutí, hodně krutý trest! Vždyť za dvanáct měsíců by Minářovi vypadaly všechny uhrané body a z hráče první světové stovky, respektive sedmdesátky, by byl pan Nikdo!

„To jsem nemohl skousnout, to bylo moc. Řekli jsme, že půjdeme

před tribunál a že se zkusím obhájit, aby byl trest nižší. Věřili jsme, že by z toho mohlo být pět nebo šest měsíců. Doktor daviscupového týmu Voráček i Pavel Kolář byli ochotni před soudem dosvědčit, že věděli, že jsem bral kvůli hubnutí „Tight! Xtreme“, doplněk stravy, a ten žádný stimulant ze seznamu zakázaných látek neobsahuje. Bohužel obsahuje látku »s podobným biochemickým účinkem... A to jsou věci, které si prostě tak snadno nekontrolujete. Tedy - pokud nechcete posílat každou pilulku, každý lék, přestože má na příbalovém letáku detailní popis obsažených látek, do laboratoře...“

A tak Halama Legal sepsala Minářovu obhajobu a sháněla letenky na soud do Londýna. Ale uběhly

sotva dva dny a z ITF přišla nečekaná zpráva: z návrhu ročního distance bylo osm měsíců! „Přijali jsme to. Sice jsme věřili, že bychom dokázali víc, na druhou stranu: tribunál by proběhl stejně až v listopadu a výsledek bychom znali teprve v prosinci. Tím, že jsem se s ITF dohodl, že celý případ skončil dobrovolnou suspendací a vzdal jsem se případného vymáhání náhrad, běžel mi trest už ode dne odebrání vzorku, tedy od 11. července. Tím jsem ušetřil měsíc času a - upřímně řečeno - taky dost peněz za právní služby. Kdyby došlo na soud, měl bych s tím samozřejmě další velké výdaje.“

V polovině října ITF definitivně potvrdila, že další zápas na profiokruhu si Ivo Minář může zahrát nejdřív 11. března. „Už to není tak daleko,“ říkal Ivo smířlivě pár týdnů před koncem roku. Po operaci třísel, už druhé v kariéře, kterou začátkem podzimu podstoupil u doktora Maurera, začal naplno trénovat. Kondiči začal dohánět s veslaři Knapkovou a spol. pod vedením Tomáše Kacovského na Olympu. „Někdy to trochu bolí, ale potřebuju to. Stejně jako shodit pár kil. Teď mám osmaosmdesát, chci se dostat na osmdesát. Na Štvanici trénuju pod dohledem Honzy Vačka, teď přes zimu na mě má čas. A těším se na začátek března...“

Motivaci k tréninku prý nehledal. Jen první dny poté, co přišla zpráva o dopingu, neměl na trénování ani pomyslení. „Chodil jsem pak hrát s Honzou Šátralem, s holkama Plíškovými... Ale abych hrál na sebe, to ani omylem, na to jsem vůbec neměl náladu. Zlomilo se to až postupně, když se začalo vyjasňovat a když jsem v půlce října mohl začít po operaci a rehabilitaci znovu hrát.“

Když mu bylo nejhůř, v médiích ho podpořil prezident svazu Ivo Kaderka. „Byl pozitivní a zastával se mě. To mi pomohlo, byly to fakt kruté chvíle, hlavně na začátku. Největší dík patří samozřejmě advokátní kanceláři Halama Legal, jsem rád, že mě k nim Honza Písecký přivedl.“

»Dopingová škola života« stála Ivo Mináře pěkných pár dní nervů a probdělých nocí, osm měsíců bez tenisu a možnosti vydělávat peníze. Taky 11 tisíc eur, které vydělal na červencových turnajích v Gstaadu, Stuttgartu a Hamburku, ale které musel vrátit. A ještě něco: zjistil, jak moc v životě platí, že pomocnou ruku najdeš nejspíš na konci vlastního ramene...

Ve fitku na Štvanici strávil Ivo v posledních měsících hodně času...

Václav Klaus při bekhendu

Setkání s J. M. Tintorém v Barceloně

Generální manažer I. ČLTK Vladislav Šavrd a člen výboru klubu Zdeněk Krampera využili cestu na prosincové finále Davisova poháru do Barcelony také k setkání s čestným prezidentem slavného Realu Club de Tennis Barcelona Juanem Mariou Tintorém. „Měli jsme možnost s ním podebatovat, ukázal nám klub a také slavný stadion Nou Camp. Bylo to velmi příjemné setkání,“ glosoval společné chvíle s dvaosmdesátiletým Tintorém, jenž byl loni uveden do tenisové síně slávy, Vladislav Šavrd. Pro kontakty obou klubů v rámci Centenary Tennis Clubs, sdružení stoletých klubů, to bylo nepochybně užitečné setkání.

Klaus na Štvanici vyhrál

Prezident Václav Klaus, čestný člen I. ČLTK, vyhrál tradiční předvánoční miniturnaj ve čtyřhře na Štvanici. Ve finále porazili s prezidentem klubu Františkem Stejskalem dvojici Pavel Bém - Pavel Huřka 9:8. „Je vidět, že pan prezident hraje a že je pořád fit,“ glosoval Klausův výkon v předvánočním turnaji manažer I. ČLTK Vladislav Šavrd. Václav Klaus si tenisový rok 2009 pochvaloval. „Prvním kritériem je pro mě četnost hraní, a s tím jsem letos spokojen. Do diáře si dělám čárky a zítra tam přibude ta s pořadovým číslem sto,“ pochlubil se. Dalšími účastníky turnaje byli Petr Kuchár, Ranko Pečić, Petr Huřka a Vladislav Šavrd.

Účastníci předvánočního miniturnaje ve čtyřhře na Štvanici

František Stejskal dědečkem

Prezident I. ČLTK Praha František Stejskal je od 8. listopadu dědečkem! František VIII. se narodil nejstaršímu synovi Ferdovi a jeho manželce Zuzce až v daleké Filadelfii, kde toho času pobývají. „O jméno se sváděl boj,“ přiznává šťastný děda, který vzápětí po narození vnuka odletěl do USA, aby - jak říká - spočítal malému prstíčky a vůbec zjistil, že je všechno jak má být. „Doufám, že bude Fanda hrát tenis a že mi ho budou půjčovat, abych ho mohl vzdělávat ve sportu,“ přeje si František-dědeček a na otázku, zda přišel na svět nový prezident klubu, se jen pousmál: „Možná bych měl prosadit, aby se ta funkce začala dědit...“

František Stejskal se svým vnukem ve Filadelfii jen pár dnů poté, co František VIII. přišel na svět

InKarta

Poříd'te si In-kartu Usnadní vám cestování

- Cestujte s 25% slevou z jízdného
- Spořte s elektronickou peněženkou
- Dojíždějte do práce i do školy pohodlně s elektronickou jízdenkou

České dráhy, Váš osobní dopravce

www.cd.cz 840 112 113

Zarina před tréninkem s Justine Henin

Zarina Dijas trénovala s Henin

Zarina Dijas měla na podzim skvělou příležitost trénovat s bývalou světovou jedničkou Justine Henin! Dvacet dní se společně připravovaly v jejím klubu v Orlandu na Floridě. „Byl to pro mě zážitek a moc mi to pomohlo, hlavně psychicky. Poznala jsem, že i s takovou hvězdou se dá hrát,“ říkala po návratu Zarina. „Trénovaly jsme opravdu hodně, i kondici, tak těžké tréninky jsem ještě nepoznala,“ usmívala se a pak se pochlubila: „Hrály jsme spolu i malou exhibici, po jednom tréninku dva tie-breaky, které jsem vyhrála.“ Na otázku, jak těžké bylo zařídit kemp u Heninové, se Zariny tatínek jen usmál: „To je moje know-how...“

Úspěchy na turnajích CTC mládeže

Slavné jméno I. ČLTK propagovali v turnajích pod hlavičkou Centenary Tennis Clubs i žáci a junioři ze Štvanice. Na tradičním zářijovém Fitzwilliam Cupu v Dublinu (do 17 let) skončil tým I. ČLTK v sestavě Rohanová, Pavelková, Čábela a Jakimič druhý po finálové bitvě s Fitzwilliamem, jenž ovšem nastoupil s osmnáctiletými chlapci. Dalšími účastníky byly švédský Kungliga LTK ze Stockholmu a Villa Primrose z Bordeaux. Na konci října zase obhájili starší žáci na Štvanici triumf v I. ČLTK Cupu, jehož se zúčastnila družstva Real Club de Tennis Barcelona 1899 a Carrickmines CLTC.

České kvarteto na procházce v Dublinu: zleva Petra Rohanová, Matěj Čábela, Robin Jakimič a Kamila Pavelková

Naděje vyhasly v semifinále

V semifinále skončily naděje I. ČLTK na obhajobu trofeje ve II. ročníku halového turnaje Sparta PROTENIS Cup v malé kopané na palubovce Sparty. Přemožitelem týmu ze Štvanice byl pozdější vítěz turnaje Protenis (4:1). „Byli k porážení, ale zápas jim fantasticky vyšel. Vedli už od desáté vteřiny a dali dva krásné góly,“ glosoval porážku Jiří Fencel, opora I. ČLTK v brance, a dodal: „Proti loňsku jsme bohužel hráli nedisciplinovaně, zbytečně moc kombinovali a zapomínali bránit.“ I. ČLTK podlehl ve skupině Pražskému výběru 2:5 a porazilo De Luxe Team (»stará« garda Sparty) 5:2 a VŠ Praha 6:1.

Na snímku tým I. ČLTK - zleva stojí Jan Hernych, Roman Jebavý, Jan Šátral, Jan Vacek a Jan Minář, sedí Petr Šavrdra, Adrian Šikora, Jiří Fencel a Ondřej Krampera

Mikuláš rozdával dárky

Na třicet dětí se sešlo 5. prosince v klubové restauraci, kam za nimi tradičně dorazil Mikuláš, čerti a andělé. Tomáš Vydra, jenž shodil do proporcí špičkového sportovce, si musel pořádně náhradit bříško, aby mu mikulášský kostým padl, a děti znovu nenapodobitelně vyzpovídával a vyzkoušel z tenisových dovedností. Všichni mrňousové, ať už část večera utírali slzičky (tak jako Renda a Eriček Teuberovi), nebo patřili spíš mezi hrdiny, si odnesli mikulášský balíček plný sladkostí a čertům a andělům vesměs slíbili, že v roce 2010 už určitě zlobit nebudou. Na fotce dodává Vojta Flégl odvahu tříleté dceři Barborce.

Mistry v golfu Dan Bezouška a Andrea Šavrdová

Mistry I. ČLTK Praha v golfu se první říjnový týden v Golf Resortu Karlštejn stali Andrea Šavrdová (97 ran) a Daniel Bezouška (82). Turnaje se zúčastnilo třiačtyřicet členů a partnerů klubu i pozvaných hostů a atmosféra byla tradičně velmi příjemná. „Jsem rád, že se z klubového mistrovství stala tradice a že o turnaj je každý rok mezi členy i našimi partnery velký zájem,“ komentoval hojnou účast generální manažer I. ČLTK Vladislav Šavrdra. V jednotlivých kategoriích zvítězili Stanislav Nestražil (HCP 0 - 15), Martin Zenkl (15,1 - 30) a Ivana Rybínová (30,1 - 54). V roce 2010 by se mělo mistrovství klubu přesunout na Zbraslav.

V Babytenisu vyhrával nejvíc Forejtek

Jonáš Forejtek s Dominikem Jedličkou a Laura Benešová s Leti Pulchartovou byli loni nejúspěšnější z klubové přípravy v turnajích Babytenisu, které se na Štvanici hrály pod názvem UNIQUA Tecnofibre Cup 2009. Převahu Forejtky dokládá, že vyhrál dva z pěti turnajů a dvakrát byl ve finále, stejně jako v Masters, Jedlička zase Masters vyhrál. „Turnaje se vydařily a pro děti to byly první krůčky do závodního tenisu,“ řekl Jan Pecha, který má s Magdou Zemanovou přípravku na starosti. Zimní sezonu zpestří čtyři turnaje a Masters pod názvem I. ČLTK Cup by Tecnofibre 2010. Na snímku finalisté Masters Jedlička (vlevo) a Forejtek.

Pavel lepší Luboše

Časy se mění, nejlepším amatérem I. ČLTK se stal v turnajích Tecnofibre Non Profi Cup 2009 Pavel Zahradník, jenž na trůnu vystřídal bratra Luboše. V jedenáctičlenné elitní skupině vyhrál všechny své zápasy a v pomyslném boji o titul porazil bratra 6:4, 6:1. „Jsem rád, že konečně nebudu muset poslouchat bráchovy řeči,“ smál se Pavel a dodal: „Předloni jsem vyhrál víc vzájemných zápasů, ale Luboš vždycky prohlásil, že v tom nejdůležitějším byl lepší on. Tak jsem teď vyhrál i ten nejdůležitější,“ glosoval vítězství Pavel. Jediná žena v elitní skupině, Vlasta Bervid, skončila čtvrtá. Pro úplnost je třeba dodat, že ve všech pěti skupinách si Tecnofibre Non Profi Cup 2009 zahrálo 51 rekreačních tenistů klubu a především to, že výrazně ubylo skrečů, tak častých v roce 2008.

Pavel Zahradník přebírá na klubové vánoční party cenu pro nejlepšího amatéra I. ČLTK z rukou Františka Stejskala

Vítězný tým I. ČLTK - zleva stojí kapitán Daniel Vaněk, Robert Böhm, Tomáš Hanzlík, Tomáš Pitra, Lukáš Vrnák, Jaroslav Beránek, Jakub Eisner a trenér Jan Vacek, dole zleva šéftrenér Jaroslav Jandus, Martina Borecká, Zarina Dijas, Kristýna Plíšková a Karolína Plíšková

Titul dorostencům I. ČLTK

Ve finále ukázali srdce

„Byli jsme fakt dobrá parta a trenéři nás perfektně podpořili.“ Tak komentoval triumf I. ČLTK na zájmovém mistrovství ČR družstev dorostu na kurtech Sparty ve Stromovce Tomáš Pitra. Sám přispěl k finálovému vítězství 5:4 nad rivalem z Prostějova veledůležitým bodem, když rozdrtil Kozelského. Co stojí za ocenění: dorostenci ze Štvanice se proti silnějším soupeřům nesesypali, nenechali všechno na děvčatech a přispěli k titulu důležitými dvěma body. „Modlili jsme se za ně, ale oni to zvládli s přehledem,“ glosovala finálové body Vrnáka s Pitrou Karolína Plíšková, která byla spolu se Zarinou Dijas oporou družstva - společně získaly tři body.

„Holky odehrály turnaj naprosto profesionálně, vyhrávaly přesvědčivě,“ ocenil trenér Jan Vacek a dodal: „Kluci příjemně překvapili, hlavně ve finále. Lukáš Vrnák zvládl vyrovanou koncovku prvního setu s Chorvatem Marcanem a pak ho přejel, ještě víc mě překvapil Tomáš Pitra, který jasně porazil papírově silnějšího soupeře. Tomáš i Lukáš se umějí vyhecovat a tlak jim většinou prospívá, rádi se - v tom dobrém slova smyslu - předvádějí. Vzájemná rivalita v klubu jim navíc výkonnostně prospívá, Tomáš na sobě pracuje

a udělal velký pokrok. Tyhle dva zápasy rozhodly, o holkách jsem vůbec nepochyboval.“

Cesta I. ČLTK do finále byla tradičně snadná, výhry nad Severočeskou tenisovou o.s. (8:1) a Spartou (7:1) drtivé. Prostějov měl ale hodně silné dorostence - Rumlera, Veselého, Urbánka a chorvatskou posilu Marcana - a všeobecně se čekal stav 4:2 pro soupeře po dvouhrách. Jenže Pitra s Vrnákem udělali dva body a všechno bylo naruby! Rozhodující bodík pak zařídily Dijas a Karolína Plíšková.

„Mám radost, že jsme to Prostějovu vrátili. Byli jsme parta, povzbuzovali se, prostě to bylo fajn,“ komentovala titul Zarina Dijas. S Karolínou Plíškovou povolily Kubičkové s Kopřivovou jediný game! „Nehrajeme spolu, ale šlo nám to, bylo to až nečekaně dobré,“ smála se při zmínce o skvělém deblu.

„Mám z vítězství velkou radost, zvlášť, když vidím, jak se vztahy s Prostějovem, respektive se Spartou, přiostrují. Moc jsme chtěli vyhrát, řekl bych, že víc než oni,“ komentoval vítězství Tomáš Pitra a přiznal, že byl před zápasem proti Kozelskému nervozní. „Příšerně! Kdybych hrál sám za sebe, byl bych v pohodě, ale tohle bylo

něco jiného. Navíc jsem věděl, že když vyhraju, je titul doma, věřil jsem, že holky debla vyhraju. Naštěstí tyhle vypjaté chvíle zvládám, zatímco soupeř se s tím moc nepoprál. Taký mi pomohlo fandění, hodně jsme se povzbuzovali. Na druhou stranu to nebyl tak snadný zápas jak ukazuje výsledek (pozn. - 6:1, 6:2).“

Největším hecím družstva byl tradičně kapitán týmu Daniel Vaněk. „Měli jsme ty nejvyšší ambice, protože jsme měli silný holky, ale důležité bylo, že zahráli kluci. Zvládli to perfektně, předvedli, že se o výsledek umějí poprat. Lukáš Vrnák ukázal velký srdce, když porazil silnějšího a o rok staršího soupeře (Marcan byl 34. hráčem žebříčku ITF - pozn.), zlepšení dokázal i Tomáš Pitra. A před holkama smekám, nespoleháli jsme na ně marně. Ukázaly, co umějí a jaké mají zkušenosti,“ komentoval titul.

Finálové výsledky:

I.ČLTK Praha – TK Agrofert Prostějov 5:4 (Vrnák – Marcan 7:6(6), 6:0, Hanzlík – Veselý 1:6, 3:6, Dijas – Kubičková 6:4, 6:4, Beránek – Urbánek 2:6, 3:6, Plíšková Karolína – Kopřivová 6:1, 6:2, Pitra – Kozelský 6:1, 6:2, Plíšková Kar., Dijas – Kubičková, Kopřivová 6:0, 6:1)

Napadlo vás někdy, jaké by to bylo, propojit se s celým světem? My v Citibank to víme, protože každý třicátý člověk na světě je naším klientem.

Citibank ve více než 140 zemích obsluhuje přes 200 milionů zákazníků a patří tak k největším finančním institucím na světě.

Chcete získat skvělé finanční služby a zároveň výhody, které odpovídají vašemu náročnému životnímu stylu? Citibank vám nabídne to nejlepší z obojího.

Citigold je exkluzivní program osobního bankovníctví, který klientům přináší nejen nadstandardní bankovní služby spravované osobním bankéřem, ale i řadu nebankovních výhod.

Využít tak můžete například volný vstup do VIP salonku Citibank na Letišti Praha, volné vstupenky na koncerty Českého národního symfonického orchestru, slevy na vybrané zboží a služby u prestižních partnerů, ale i slevu 10 % na členství v I. Českém Lawn-Tennis Klubu Praha nebo přístup na golfové turnaje.

Citigold představuje Gold produkty. Nemyslíte, že nastal čas představit je i Vám?

Pro více informací o nadstandardním bankovním programu Citigold kontaktujte vyhrazenou telefonní linku Citigold 233 062 323 a sjednejte si schůzku ještě dnes!

Information. Insight.

Citigold®

Citi never sleeps

Na Večeři mistrů se sešli nejlepší hráči I. ČLTK ve všech mládežnických kategoriích se svými trenéry. A že bylo co slavit!

Na Večeři mistrů se slavily tituly

Podzimní setkání vedení klubu a trenérů I. ČLTK s hráči žákovských a juniorských kategorií a ocenění těch nejlepších už má tradici. A pokud talentovaní tenisté klubu ze Štvanice přispějí k tomu, aby byl oficiální název setkání - Večeře mistrů - doopravdy naplněn, jde o setkání nanejvýš příjemné. Tak jako 19. listopadu 2009, kdy generální manažer I. ČLTK Vladislav Šavřda ocenil mistrovské týmy starších žáků a dorostenců a k individuálním titulům poblahopřál Miriam Kolodziejové a Martině Borecké, jež vyhrála Pardubickou juniorku.

„Věřím, že dnešní setkání bude i inspirací pro ty z vás, kdo jste ještě žádný titul, žádné velké vítězství nezískali. A také připomínkou toho, že reprezentujete I. ČLTK, klub se slavnou historií,“ připomněl Vladislav Šavřda, než ocenil nejúspěšnější hráče. Nejlepší jednotlivci získali vouchery na nákup sportovního vybavení

v hodnotě pět tisíc korun, všichni ocenění obdrželi vstupenky na exhibiční večer Advantage Tennis, při kterém mohli vidět někdejší hvězdy Wilandera, Edberga, Mečíře a spol. Přátelské setkání v klubové restauraci znovu zpestřilo umně sestříhané video, tentokrát i s několika rozhovory s trenéry i hráči.

Sezona 2009 byla pro I. ČLTK velmi úspěšná nejen díky mistrovským titulům. Trio Petra Rohanová, Marek Routa a Robin Staněk úspěšně reprezentovalo na MS a ME družstev i na evropském šampionátu jednotlivců. Staněk navíc vyhrál Masters čtrnáctiletých v Neapoli pro osm nejlepších hráčů této kategorie, když ve finále porazil právě Routu.

V polovině listopadu bohužel všechny tři štvaničské hvězdičky spojovalo ještě něco - zdravotní trable. Zatímco Staněk po roce znovu kurýroval záda, Routa s Rohanovou měli problémy s bolestmi kolien.

„Prý je to růstové, cítím to už dva týdny a hned tak se toho údajně nezbavím,“ komentoval bolesti Routa a Rohanová dodala: „Co s tím dělám? Trénuju a snažím se to vydržet, i když na konci tréninku už je to většinou nepříjemné.“

Staněk měl před rokem trable se zády kvůli růstu, teď nejspíš kvůli prochlazení. „Je tam svalová křeč, chodil jsem na nějaké zábaly a povolilo to, ale teď se to zase vrátilo, včera jsem skoro nemohl chodit,“ postěžoval si a pak vstříhal rady štvaničského šéftrenéra Janduse o tom, jak je užitečné používat hřejivou masážní emulzi. Úvodní turnaje v kategorii dorostu, kam už štvaničská trojice patří, tak byly v polovině listopadu v nedohlednu. Všichni tři však tvrdili, že se mezi starší konkurenty v novém roce těší.

Úspěšné štvaničské trio Marek Routa, Robin Staněk a Petra Rohanová

V dobré náladě při sledování videa zleva Robert Böhms, Jaroslav Beránek, Martina Borecká, Karin Babická a Sandra Mateková

Vladislav Šavřda a Jaroslav Jandus s mistryňí ČR v kategorii mladších začek Miriam Kolodziejovou

Karolína & Kristýna Plíškovy nad sebou mají přísnou ruku Jana Bedáně

Musíme to vydržet!

S nápadem, že si na sebe upletou bič a každý trénink bude náročnější než kdykoli předtím, přišly na podzim samy. To když se KAROLÍNA a KRISTÝNA PLÍŠKOVY (17) shodly, že jim v další kariéře bude pomáhat respektovaný Jan Bedáň, zkušený kouč, který ze všeho nejvíc proslul náročným tréninkem a nekompromisním přístupem. „Víme, že je přísný, přísnější než ostatní, ale to my dvě potřebujeme,“ usmívá se Karolína.

„Pověsti nelhaly, hned na prvních trénincích našel tisíce chyb. Je přísnější, ale má s námi trpělivost,“ říká Kristýna. „Líbí se mi, že ho tenis a trénování ohromně baví, že tím žije, že o všem hodně přemýšlí. Chceme, aby nám pomohl a musíme to vydržet, i když to třeba občas bude bolet.“ A pak ještě dodá: „Když přijdou dny, kdy to člověku nejde a hrajeme z koše, jako malý děti, tak mě to štve a nebaví, ale... Na druhou stranu moc dobře vím, že má trenér pravdu a že ví, co je potřeba.“

Jan Bedáň se stal na konci října osobním trenérem obou děvčat a nahradil Jiřího Fencla, který se Karolíně s Kristýnou věnoval jako klubový trenér I. ČLTK. „Problém byl v tom, že Jirka se na Štvanici stará i o další holky, takže na nás neměl tolik času. Občas jsme se hodně míjeli, nemohl se nám dost věnovat,“ vysvětluje Kristýna změnu, kterou sama navrhla. Stojí za zmínku, že už mnohem dřív. „Prvně jsem s tím přišla asi před dvěma lety, ale tehdy to nějak nedopadlo. Až teď. Jsem ráda,“ říká a Karolína dodává: „Máme trenéra, který se nám stoprocentně věnuje, a to je skvělé. Jsem naprosto spokojená, jak jsme začali, jak k tomu pan Bedáň přistupuje a jak se snaží odstranit všechny naše chyby.“

S čím bojuje náročný trenér nejvíc, to je asi zdánlivě lehkavý přístup Karolíny a Kristýny na kurtě. „Víme, že ho náš projev, takovej lehkej nezám,“ směje se Kristýna, „asi trochu deptá, ale není to tak. Možná to tak vypadá, asi ta snaha není na kurtě dost vidět,“ říká.

„Holky to mají moc dobře rozjeté, obě mají šikovnou ruku, ale musejí

se naučit víc rvát, bojovat, být na dvorci zarputilejší. Co jim stačilo doteď už nestačí, musejí se umět rvát o každý míč. A vydržet pracovat, bez toho nemůžou uspět,“ nelakuje Bedáň nic na růžovo. A připouští, že je pro něj práce s talentovanými dvojčaty výzvou. „Mají ambice i předpoklady, aby se prosadily. Cítím to jako velkou výzvu, ale je to i zodpovědnost, mnohem větší než kdybych pracoval s hotovými hráči.“ A na jakém časovém horizontu spolupráce se s děvčaty dohodl? „Na žádném. Dokud to funguje, jede se dál. Já to nevzdám nikdy, záleží na druhé straně,“ usmívá se zkušený kouč, jehož metody a přístup poznal před časem také Ivo Minář. „Neměli jsme žádný problém, i když to někdy bylo tvrdé,“ říká dnes Ivo s odstupem několika měsíců a mluví o vydařeně a užitečně spolupráci.

Jan Bedáň má nač navázat, konec loňského roku se Karolíně s Kristýnou podařil: v Japonsku se prosadily na turnajích s dotací 25 tisíc dolarů, když Karolína jeden vyhrála a na druhém byla v semifinále, Kristýna si připsala jedno semifinále. „Mrzí mě, že jsem prohrála, těšila jsem se, že si se ségrou zahrajeme finále... Ale semifinále bylo těžký, navíc zápas kvůli dešti přesunuli do haly a tam mi to vůbec nesedlo,“ vzpomíná Kristýna. Loni ji prý nejvíc naštvaly zbytečně prohrané zápasy, které mohla (nebo dokonce měla) vyhrát. „Nevím, čím jsem to projela, snad nesoustředěností. Musím na tom zapracovat, protože to byly fakt zbytečné prohry. Pak mě to vždycky dlouho štve.“

Na Japonsko vzpomíná ráda i Karolína. „Nejde jen o výsledky, i herně jsem z turnajů měla dobrý pocit. Přitom to tam vůbec nebylo jednoduchý, jak jsem někde slyšela. Každopádně jsem se z Japonska vracela spokojená a stavím to výš než vítězství na letní pětadvacítce v Itálii. Co mě ale mrzí je ECM Prague Open. Vím, že bych Ivetu (Benešovou) asi neporazila, ale měla jsem odehrát lepší zápas.“

Karolína je na žebříčku výrazně výš než Kristýna - ve třetí stovce, Kristýna v páté. Přesto by letos rády jezdily na turnaje společně, samozřejmě i kvůli společnému trenérovi. „Bylo by to ideální. Ségra se prostě musí zlepšit. Nebo já zhoršit. Ale první varianta by byla výrazně lepší,“ směje se Karolína.

Po startu v juniorec Australian Open plánují obě turnaje žen. V březnu jim bude osmnáct a tím pádem budou moci hrát turnaje dospělých bez omezení. „Uvidíme, jak začneme, jak nám to půjde. Budeme jezdit společně, ségra zkusí kvaldu a já na ni počkám v hlavní soutěži. Kdyby to neklapalo, tak bychom se musely na pár turnajů rozejít a trenér by se vždycky rozhodl, se kterou z nás pojede.“

Karolína se netají letošními ambicemi: „Chtěla bych rok dobře začít, pomalu se dostávat na větší turnaje a - do první stovky. Je to jen sto dvacet míst, stačí, když to někde trefím,“ culí se. „Ale vím, že to bude těžké, těžší než loni, i proto, že mi ve druhé půlce roku nepadaly žádné body.“

Holky, hodně štěstí a pevnou vůli!

Kristýna (vlevo) s Karolínou v dobrém rozmaru na Štvanici (pravděpodobně před tréninkem 😊)

Roman Bart (v modré bundě) uprostřed štvaničké party u vodopádu Skok

Čtrnáct dnů v Hotelu FIS u Štrbského Plesa, to už je dlouhá tradice. „Jak dlouho s klukama jezdím? Dvacet let,“ směje se Roman Bart a vysvětluje, proč si oblíbil právě tatranský Hotel FIS. „Je to ideální místo. Má slušnou nadmořskou výšku, což je důležité, a veškeré podmínky pro kondiční přípravu - možnosti výběhů, lyžování (pokud je samozřejmě sníh), vybavenou posilovnu, tělocvičnu, rehabilitaci... A ještě se to dá pořídít za rozumný peníz.“

Roman organizuje kemp jako ryze privátní akci pro vlastní svěfence, což jsou v drtivé většině hráči I. ČLTK. Klub jim přispěl na cestovní výdaje, jinak byli všichni v Tatrách na vlastní náklady a - rádi! „Přestože je to náročný, vždycky se těšíme a pokaždé je to super, hlavně proto, že je parta,“ říká Roman Jebavý a Ivo Minář dodává: „Letos chyběl sníh, myslel jsem, že to bude trochu nuda, ale nebyla. V Hotelu FIS je veškeré vybavení a Möge vymyslel zajímavý program, mimo jiné hodinový orienták kolem Štrbského Plesa. Běželi jsme po dvojicích a na každém stanovišti byla připravená otázka a pokyny, kam běžet dál. Byli jsme s Lukášem Rosolem nejrychlejší, Herňovi s Lustigem jsme dali deset minut, ale ty otázky nás dostaly,“ usmál se Ivo.

„Škoda, že nebyl sníh, běžky jsou vždycky fajn zpestření. Teď jsme to komplet odběhali,“ trochu si posteskl Honza Hernych, který byl v Tatrách potřetí za sebou. A popsal režim dne. „V půl osmé ráno byl výběh, zhruba dvacet minut, asi tři a půl kilometru kolem plesa. Kdo se ráno dvakrát zpozdlil, měl kolečko navíc, potkalo

to Minyho,“ zasmál se. „Po snídani byla krátká pauza a dopolední trénink, většinou běhání kolem plesa, taky výběhy do schodů na skokanských můstcích. Po obědě zase pauza, kterou jsem většinou komplet prospal (směje se), odpoledne druhá fáze. Běhy, posilovna a tělocvična, hodně jsme hráli fotbálek, jednou i florbal. Dvakrát jsme byli na túře, aby byla změna, vyrazili jsme i do aquaparku Tatalandia v Liptovském Mikuláši. A po večerech jsme hráli karty nebo vědomostní hry. Co bylo nejhorší? Asi schody na můstcích, bylo jich dvě stě čtyřicet...“

Výběhu na vodopád Skok tentokrát Roman Bart své ovečky ušetřil. „Když není sníh, nejde to. Je tam spousta kamenů, a to by bylo o zdraví. Ale jinak je to moje libůstka, to je pravda. Asi dva a půl kiláku do kopce, převýšení stojí za to,“ usmívá se. „Roman (Jebavý) se tam před rokem vydrápal za šestadvacet minut, což je rekord všech dob. Vůbec - je škoda, že nebyl sníh, spousta kluků solidně lyžuje, bylo by to zpestření. Kdo je lyžařská hvězda? Asi Roman Jebavý, přeje jen je to horal z Jilemnice,“ usmívá se Möge.

Jeho kondiční soustředění oceňují i v klubu. „Je to bezvadná věc ve správnou dobu, po dvou domácích turnajích Futures a před novou sezonou, kdy je ideální čas zapracovat na kondici a odpočinout si od tenisu. Pokud vím, jezdí kluci do Tater rádi,“ říká generální manažer I. ČLTK Vladislav Šavrda.

A pak že nabírání kondice musí být vždycky utrpení!

Na zimní galeje v Tatrách se parta ze Štvanice pokaždé těší

Nejvíce bolely schody

Hotel FIS, v prosinci tradiční útočiště pro kondiční přípravu

Na zimní kondiční soustředění s Romanem Bartem se drtivá většina účastníků těší už dlouho předem, i když vědí, že je čekají galeje. V posilovně, v tělocvičně, na běžkách nebo třeba při zdolávání brutálního kopce pro kamzíky na vodopád Skok. „Tam nás Möge (rozuměj Roman) vyžene jen jednou za celé dva týdny, ale bohatě to stačí,“ směje se Roman Jebavý, který nechyběl ani na posledním kempu závodních hráčů ze Štvanice na začátku prosince. Mimochodem - v Tatrách fotil pro I. ČLTK Revue Ivo Minář.

Honza Hernych si kontroluje čas při mlhavém ranním výběhu

Fotbálek v tělocvičně byl na programu téměř každý den

Příprava na orientační běh zpestřený vědomostními otázkami

Iveta Benešová

Lukáš Vrhák

Markéta Vondroušová

Největší úspěchy hráčů I. ČLTK ve druhé polovině roku 2009

Muži

Jan Hernych
Jan Mertl

osmifinalista turnaje ATP Tour v Basileji (USD 500 000)
semifinalista challengeru v Chanty-Mansijsku (USD 50 000),
vítěz MND Tour série Futures v Rožnově pod Radhoštěm (USD 15 000)
finalista turnaje Futures v Bangkoku (USD 10 000)
semifinalista turnaje Futures v Astaně (USD 10 000)
finalista oblastního halového přeboru Praha

Ženy

Iveta Benešová

čtvrtfinalistka turnaje WTA Tour v Tokiu (USD 2 000 000),
vítězka čtyřhry v Lucemburku (USD 220 000, se Záhlavovou-Strýcovou),
finalistka v New Havenu (USD 600 000, s Hradeckou),
semifinalistka v Linci (USD 220 000, s Hlaváčkovou)
osmifinalistka turnaje WTA Tour v Poitiers (USD 100 000),
finalistka čtyřhry v New Havenu (USD 600 000, s Benešovou)
vítězka turnaje žen ITF v japonském Notu (USD 25 000)
finalistka turnaje žen ITF Zubr Cup v Přerově (USD 25 000)

Lucie Hradecká

Karolína Plíšková
Ksenia Lykina

Dorostenci

Lukáš Vrhák

člen bronzového týmu na MS družstev U16 v Mexiku,
vítěz čtyřhry na turnaji ITF 3 v Budaörsu

Žáci a žákyně

Petra Rohanová

vítězka turnaje ITF 2 – Zentiva Czech Junior Open 2009,
finalistka halového oblastního přeboru Praha
vítěz Tennis Europe Junior Tour Masters 2009 v Neapoli
finalista Tennis Europe Junior Tour Masters 2009

Robin Staněk
Marek Routa

Sandra Mateková

vítězka čtyřhry na M ČR starších žákyň

Přípravka

Dominik Jedlička
Jonáš Forejtek

vítěz UNIQA Tecnifibre Cup 2009 – Masters na I. ČLTK
finalista UNIQA Tecnifibre Cup 2009 – Masters

Družstva

dorostenci získali titul na M ČR, ve finále porazili TK Prostějov 5:4
(Robert Böhm, Tomáš Hanzlík, Tomáš Pitra, Lukáš Vrhák, Jaroslav Beránek,
Jakub Eisner, Martina Borecká, Zarina Dijas, Kristýna Plíšková, Karolína
Plíšková, trenéři Daniel Vaněk, Jan Vacek, Jaroslav Jandus)

Markéta Vondroušová: Chci vyhrát mistrovství

V červnu jí bude jedenáct, ale na kurtu se nepáře s děvčaty o rok a o dva staršími. MARKÉTA VONDROUŠOVÁ je živel - chvíli neposedí, přitom je k neutáhání, má bleskurychlé nohy a taky je velká bojovnice. „A přirozeně šikovná,“ doplňuje Magda Zemanová, která se Markétě na Štvanici věnuje. Už tři roky, i když zatím víceméně nepravidelně. Vondroušová je totiž doma v Sokolově a na I. ČLTK dojíždí trénovat. „Zatím jezdila hlavně o víkendech nebo třeba na týdenní kemp o prázdninách. Teď tomu chceme dát větší pravidelnost,“ říká Zemanová.

Markétu přivedl na kurty v Sokolově tatínek, když jí byly čtyři roky. „Učil mě a hrál se mnou na malém kurtě,“ říká desetiletá slečna. V pěti letech začala chodit do tamní tenisové školičky, později si ji vzal na starost trenér Roman Fischer, se kterým hraje dodnes a který musí mít z Markéty radost. Loni byla nejlepší

v ročníku a na domácím žebříčku mladších žaček v konkurenci o rok a o dva starších děvčat jedenáctá, v kategorii Babytenis se na domácích turnajích probíjela až do finále v chorvatském Umagu. „Z toho jsem měla radost. Prohrála jsem tam v prvním kole, ale pak vyhrála útěchu,“ říká.

Kromě tenisu zkoušela Markéta taky fotbal a florbal, věnuje se atletice. „Fotbal a florbal byly jen doplňkové sporty, tenis mě baví nejvíc. Na florbal nás ale chodilo moc a měly jsme jen jednoho trenéra, při fotbale jsem se zase zranila,“ vysvětluje, proč už s oběma sporty skončila.

Letos bude mezi mladšími žačkami druhým rokem, a tak chce být ještě úspěšnější než loni. „Ráda bych vyhrála nějaké áčko a taky mistrovství republiky. A udržela si těch šedesát bodů, které mám.“

SAFINA

Targety
Platina
Spojovací materiály
Recyklace
Klenotnické polotovary
Průmyslové aplikace
Chemie
Klenoty
Laboratoře
Dentální materiály

**Ekologické
ZPRACOVÁNÍ
VÝROBA A RECYKLACE
DRAHÝCH A NEŽELEZNÝCH
KOVŮ**

SAFINA, a.s. již od roku 2002 ve spolupráci s Chemoprojektem, a.s. a International Lawn Tennis Club of the Czech Republic podporuje činnosti a projekty **Nadačního fondu dětského a juniorského tenisu**

Podporujeme juniorský tenis

Hlavní cíle nadačního fondu jsou:

- rozvoj a podpora dětského a juniorského tenisu
- rozšiřování tenisové členské základny
- podpora mládežnického tenisu na výkonnostní a vrcholové sportovní úrovni

Vybrané podporované projekty nadačního fondu:

- tradiční mezinárodní turnaj ITF – SAFINA CUP pořádaný na dvorcích I.ČLTK Praha
- turnaje SAFINA MINI CUP pro kategorii dětí
- tenisové akademie
 - I. stupeň – spolupráce se ZŠ Hostýnská – vyhledávání talentů a všeobecná příprava
 - Travelling team vrcholových hráčů juniorské kategorie

SAFINA, a.s.

Videňská 104, Vestec, 252 42 Jesenice
Tel: +420 241 024 111, Fax: +420 241 024 292
e-mail: info@safina.cz, www.safina.cz

Jana Pikorová byla členkou družstva I. ČLTK, které v roce 1975 vyhrálo I. ligu Trénování dětí jsem propadla

Jako malá běhala v Nové Huti u Dýšiny, v osadě kousek od Plzně, na lyžích, sjížděla okolní zasněžené kopce a dokonce - jako jediná holka mezi samými kluky - skákala na můstku! Pod dohledem tatínka, bývalého hokejisty, trénovala na zamrzlém rybníce piruety a - taky hrála tenis. S raketou v ruce pak JANA PIKOROVÁ (64), za svobodna Šonská, prožila celý život. Od začátku sedmdesátých let hraje s krátkou přestávkou na Štvanici, s I. ČLTK také vyhrála extraligu. V posledních letech se věnuje v klubové školičce dětem.

Máte na to hejno prcků pořád nervy?

„Mám. Jsem trpělivá po mamince a obě holky, Romana s Helenou, to mají po mně. (usmívá se) Musím říct, že jsem poslední roky, co dělám na Štvanici mrňousy, opravdu šťastná. Když jsem se sem před pár lety po pauze vrátila a začala vést tenisovou školičku, tenkrát ještě ve vlastní režii, úplně jsem tomu propadla. Naprosto mě to pohltilo a naplňovalo, bavilo mě vymýšlet pro děti hry, soutěže, organizovat turnaje.“

Ted' už patří školička pod klub a pomáhá vám dcera Romana - v čem je to jiné?

„Na začátku jsem měla zhruba devatenáct dětí, které jsem v pohodě zvládala, ale pak jich začalo přibývat. Byla jsem ráda, že se Romana s Pavlem (Mudříkem) vrátili z Německa a že mi začala pomáhat. Má to i spoustu dalších výhod, na řadě věcí včetně záskoků se bez problémů domluvíme.“

Jana Pikorová se na Štvanici věnuje už několik let s láskou dětem ve školičce

Tehdy jsem si všechno dělala a organizovala podle svého, i když jsem samozřejmě některé věci konzultovala s šéftrenérem Jardou Pandusem. Ted', když školička funguje pod klubem, je té volnosti trochu méně, ale jsem ráda, že můžu pokračovat. Pořád mě to moc baví.“

Jste na Štvanici už skoro čtyřicet let...

„Přišla jsem v jedenasedmdesátém, ale mohla jsem tady být ještě o devět let dřív.“

Jak to?

„Když mi bylo patnáct, hrála jsem za Baník Rokycany a na Štvanici mě lanařil pan Vyskočil, který v I. ČLTK bafuňal. Měl tady syna Mirka, který hrál výborně debly a mixy a taky se mi moc líbil. (směje se) Vypadalo to, že půjdu do Prahy na oděvní průmyslovku a budu hrát na Štvanici, jenže se to celé zvrtilo... Mirka nevládl na vysokou, šel na vojnu do Rudé hvězdy a s ním tam z I. ČLTK odešel i pan Vyskočil. A pak mě přetáhl do Stromovky. Nakonec jsem ale šla do Prahy s ročním zpožděním, paní místoředitelka na základní škole v Rokycanech mě - přestože jsem byla jedničkářka a přijímačky udělala bez problémů - poslala do deváté třídy. Za rok, kdy jsem se hlásila na zeměměřičskou, mi to zase chtěla znepríjemnit, ale díky intervenci předsedy tenisového oddělení na Rudé hvězdě pana Zadrobílka nakonec vytáhla mou přihlášku ze šuplíku a nechala mě žít. Na Rudé hvězdě jsem pak strávila krásných devět let.“

Proč ty školní komplikace?

„Protože tenis byl tenkrát buržoazní sport a tatínek hoteliér. Hoteliér zní možná nadneseně, ale v Nové Huti jsme měli penzion a restauraci. Nová Huť, to bylo v té době oblíbené výletní místo Plzeňáků. Dokonce jsem někde četla, že je to malý západočeský Svätý Mořic, protože tam v zimě byla spousta sněhu a všude kolem se lyžovalo a bruslilo. Později se na tom hodně podílel i tatínek. Když mu komunisti sebrali hotel a restauraci, živil se rukama v místních rudných dolech v Ejpovicích a měl víc času věnovat se sportování. Založil v Huti tenisový a lyžařský oddíl, dokonce tam postavil větší skokanský můstek s kritickým bodem pětatřicet metrů - sám totiž závodně skákal na lyžích a jako jeden z prvních Čechů byl na Holmenkollenu. I já jsem skákala, na menším můstku, než mi to asi ve dvanácti letech zakázali, ani nevím proč. Tatínek to všechno dělal hlavně kvůli tamním dětem a kvůli bráchovi.“

Eman byl o rok starší, urostlejší a šel mu každé sport, na kterej sáhl. Já proti němu byla dřevko, ale zase jsem měla vůli, která jemu chyběla. (usmívá se) Bohužel zemřel brzo, v pětáctičet...“

U vás nakonec vyhrál tenis a z Rokycan jste šla na Rudou hvězdu. V patnácti do Prahy a mezi vojáky-sportovce, to byl asi skok...
„To byla škola. (směje se) První čtyři roky jsem bydlela na rotě, na ubytovně ve Stromovce, kde tehdy dva roky vojákovali taky Jarda Jiřík, Suchý a spol., pozdější hvězdy hokejové Komety Brno. Co tam se dělo...“ (směje se)

Co jste za těch deset let ve Stromovce vyhrála? Samozřejmě kromě manžela...

„S Jirkou jsem se poznala v pětadesátém, když jsem po maturitě nastoupila do projektového oddělení na ministerstvu vnitra. Jednou při volejbale, který jsme měli povinný (jednou týdně nelidsky brzo ráno, už od šesti!), jsem ji od něj »koupila« smečič do hlavy. Začal mě opečovávat, zajískřilo to - a jsme spolu už dvaatřicet let.“

A tenisové úspěchy z té doby?

„S Rudou hvězdou jsme pořád bojovali o prvenství v první lize (extralize), ale nikdy jsme ji bohužel nevyhráli. Vzpomínám si, jak jsme s Jirkou Hřebcem prohráli veledůležitý mix o rozhodující bod ve finále ligy proti NHKG, porazili nás Honza Kukul s Olinou Lendlovou. Bylo to chvíli

poté, co se narodily holky a já ještě neměla nahráno. Jirka byl tenkrát hroznej vzteklej, mixy hrál nerad a já mu ještě pomohla prohrát...“ (Pozn.: Jiří Hřebec ovšem gentlemanky tvrdí, že vzal odpovědnost až příliš na sebe a zbytečně se snažil hrát většinu polovinu kurtu.)

Už předtím jste ale vyhrála Pardubickou juniorku!

„Ve třiašedesátém. Tenkrát to byl úspěch, jezdili tam všichni ti nejlepší.“

Na Štvanici jste přišla...

„...přes Houšťku. Tam mě - ještě s Pepou Seifertem - stáhnul trenér Miloš Konrád, který tam taky odešel ze Stromovky. Až za dva roky jsme všichni přešli na Štvanici. Tady to bylo taky nádherný chvíle, hlavně báječná parta. Dala jsem se dohromady s Vlastou Vopičkovou, tehdy Kodešovou, hrály jsme spolu debla a skamarádily se.“

A v pětadesátém jste byla členkou družstva, které vyhrálo extraligu.

„Na to samozřejmě vzpomínám moc ráda. V družstvu byli Pavel Huťka, Pavel Složil, Láďa Týra, Vláďa Šavrdla, Ivan Jankovský, Vlasta Vopičková a Hanka Hüblerová. Kluci pak jeli do Paříže na Pohár mistrů, který tehdy nehrála smíšená družstva jako extraligu, ale my holky jsme mohly za odměnu s nimi, což pro mě byl samozřejmě zážitek. Já byla na domácím žebříčku nejlíp čtvrtá a jezdila na turnaje do »lido-demo«. Na západ jsem vyjela jen výjimečně, když někdo onemocněl nebo přes strašně kvalifikace.“

Ve třiašedesátém na Pardubické juniorce, kterou tehdy vyhrála

S bratrem Emanem při krasobruslařském tréninku v Nové Huti

Tenkrát jsme brali tenis hrozně poctivě a pořád trénovali. Velkou zásluhu na tom, jak to tehdy v klubu fungovalo, měl tehdejší předseda, pan doktor Kliment, zlatý člověk, kterého si nesmírně vážím. Jen těch legráček, které tady kluci vymýšleli, jsem se nějak neúčastnila, holky byly ještě malé a zkrátka to nešlo dohromady..."

V I. ČLTK jste ale hráčskou kariéru nezakončila, že?

„Kdepak, já byla fluktuant. (směje se) Asi tři roky jsem pak hrála ligu v Košicích, potom dva roky druhou ligu na Kladně a nakonec ještě krajskou soutěž za Karlo Benátky.“

Vás ale vždycky víc bavily debly a mixy, ne?

„To je pravda. Hodně jsem toho odehrála s Marcelou Hřebcovou a s Vlastou Kodešovou, která u nás byla dlouho jasná jednička, ale mistrovství republiky jsem paradoxně vyhrála s Marií Neumannovou - to když Vlasta čekala dceru Vlastičku. Totéž v mixu - asi nejvíc jsem toho odehrála s Milošem Konrádem, ale mistrovství ČR jsem vyhrála s Vláďou Šavrdou. Miloš měl vždycky, když šlo do tuhého, nervy, zatímco Vláďa se nikdy nesesypal.“ (usmívá se)

Na Štvanici jste také začala trénovat mládež.

„To byly nejhezčí trenérské roky... Začala jsem trénovat v pětasedmdesátém a věnovala se žákům a dorostu. Dodnes vzpomínám třeba na krásný týden v Opatiji v Chorvatsku, kde

jsme byli s dětmi na kempu. Pobyt zařídil Mirko Lekič, který tam měl tatínka, Josef Kafuněk, další z tatínků, zajistil malý mikrobús, můj Jirka řídil a jeli jsme. Tehdy s námi byli Vojta Flégl, Martin Kafuněk, mladý Lekič, Pavel Kubík a obě naše holky. Bylo to tam báječné, ještě jsem si zavzpomínala, jak jsem tam o pár let dříve vyhrála turnaj, když jsme tam hráli s Pavlem Huřkou, Honzou Kukalem a Alenou Palmeovou.“

Dnes trénujete na Štvanici školičku - kde berete pořád chuť a síly být třikrát týdně na tenise a věnovat se neposedným dětem?
„Síly už pomalu docházejí, (usmívá se) ale trénování jsem zkrátka propadla a tenis považuju za svoje životní poslání. Nevím, co k tomu říct, prostě to tak je.“

Říkáte, že vám síly pomalu docházejí, ale stiháte hlídat vnoučka Honzika a před tímhle rozhovorem jste prý navařila svíčkovou pro celou rodinu...

„Já totiž hrozně ráda vařím a pečů! A vůbec mám ráda domácí práce, byla jsem tak vychovaná. Nejdřív povinnosti, pak sport. A v kuchyni jsem asi od maminky, která byla kuchařka, něco málo okoukala. Ona tak báječně vařila... Z ničeho dokázala udělat svatební hostinu. Tu lásku k vaření v sobě mám natolik, že když se otevřely hranice a já jezdila do Německa hrát veteránskou ligu, za vydělané peníze jsem nekupovala boty a parádu jako ostatní holky, ale spíš kvalitní vybavení do kuchyně. Tak ho musím co nejvíc užít.“ (usmívá se)

Mústek v Nové Huti, kde se skákalo i v létě a kde soupeřila s kluky i Jana

Dcery Jany Pikorové Romana (vlevo) a Helena; už v tuhle chvíli bylo jasné, že budou také hrát tenis

kapsch >>>
always one step ahead

Great
service

České mýto: cesta úspěchu

Už takřka tři roky vybírá v České republice Kapsch pro stát mýtné od těžkých kamionů. Na dálnicích a rychlostních silnicích o délce přes 1200 kilometrů se díky tomu dosud vybralo necelých 17 miliard korun, a to s mimořádnou účinností překračující 99 procent. Zatímco dosud podléhaly mýtné povinnosti nákladní automobily těžší než 12 tun, od ledna 2010 se k nim přidají i ty s hmotností překračující 3,5 tuny. Výkonové zpoplatnění je spravedlivější, než časové kupóny, protože kamiony platí jen za skutečně ujeté kilometry. Prostředky z mýtného vydatně pomáhají stavět a opravovat tuzemskou silniční infrastrukturu. Samotný mýtný systém, který dodala a provozuje společnost Kapsch, se z vybraného mýta zaplatil už za sedm měsíců fungování. Česká republika si pořídila inteligentní, efektivní a provozně nenáročný stroj na peníze, který si sem ročně jezdí prohlížet a obdivovat desítky zahraničních delegací.

povzbuzoval,“ kvitoval roli bývalého daviscupového reprezentanta Petr Šimůnek. I. ČLTK nicméně skončil v královském klubu na pobřeží Atlantiku »až« třetí ze šesti účastníků. „To je přece dobré umístění,“ usmíval se Petr a Luboš Zahradník dodal: „Bylo fajn, že všechny týmy byly hodně vyrovnané, takže se hrály vesměs pěkné zápasy.“

Kromě I. ČLTK a dvou výběrů domácího klubu hrály ještě düsseldorfský Rochusclub, irský Carrickmines Croquet & Lawn Tennis Club a Real Club de Polo de Barcelona. Tým ze Štvanice nejprve porazil Carrickmines, poté podlehl ve vyrovnaném zápase těsně 4:5 domácímu týmu a v boji o třetí místo porazil Rochusclub.

František Stejskal a Jan Rybín sledují zápasy z terasy

Tým I. ČLTK: zleva Petr Šimůnek, Honza Rybín, Milan Šrejber, František Stejskal, Luboš Zahradník a Alice Riklová

Milan Šrejber při utkání turnaje v Magdaleně, v pozadí klubovna a několik restaurací

Na návštěvě v Santanderu (a u Barona de Ley)

Vzájemné návštěvy a turnaje mezi kluby sdruženými v CTC, Centenary Tennis Clubs, nejsou zdaleka jen o tenise. Při říjnové cestě do španělského Santanderu, na turnaj pořádaný Realem Sociedad de Tenis de La Magdalena, si však skupinka ze Štvanice »poznávání« ještě rozšířila. Po víkendovém klání zůstala až do úterka a prohlédla si Bilbao, ale především proslulou vinařskou oblast Rioja a tamní úspěšné vinařství.

Už po příletu do Bilbao si Milan Šrejber vzpomněl na poslední pobyt v Baskicku. Tehdy si prý koupil tradiční »rádiovku« a místní na něj na každém kroku ukazovali palec nahoru. „Milan byl perfektním lídrem týmu, hrál výborně a ostatní neúnavně

„S Magdalenou jsme prohráli taky proto, že Iva (Šimůnková) se ve dvouhře zranila a s Milanem pak museli skrečovat mixa,“ přiblížil sportovní stránku Petr Šimůnek a rozprávěl se o hostitelském klubu.

„Magdalena leží v úžasném prostředí na břehu Atlantiku, přímo u pláže. Má jen pět antukových kurtů, ale také čtyři restaurace a typický pub, celý obložený dřevem. A večer je všude plno! Asi je to dané mimořádným počtem členů, mají jich skoro sedm tisíc! Většina z nich přitom tenis nehraje, ale do klubu prostě chodí - do fitness, na kávu, na večeri s přáteli... S takovými členskými příspěvky se klub musí rozvíjet a budovat velmi příjemně,“ usmál se Petr Šimůnek.

Klub je velmi populární nepochybně i proto, že jeho čestným prezidentem je španělský král Juan Carlos I. Královská rodina měla také donedávna kousek od klubu letní sídlo. I to přispívá k prestiži Magdaleny.

„Klub je opravdu krásný, navíc jsme měli štěstí na počasí, takže tři odvážlivci - já, Petr Šimůnek a Honza Rybín - jsme se dokonce vykoupani,“ vyprávěl Luboš Zahradník. „Moc se mi líbilo, že klub má krásné fitko a saunu, která je permanentně v provozu a členové ji hojně využívají. Vůbec mám pocit, že tam lidi hodně dbali na kondici a zdravý životní styl.“

V Santanderu ale poznávání Španělska neskončilo. Ještě v neděli odpoledne po vyhlášení výsledků se skupinka I. ČLTK přemístila do městečka Rioja a těšila se na návštěvu a degustaci vín. „Cestou jsme si prohlédli prehistorické jeskyně s malbami, ale spali jsme už v oblasti Rioja, mimochodem v překrásně zrekonstruovaném starém domě, rodinném hotýlku, který měl úchvatnou atmosféru. Nadchlo nás bydlení i kuchyně, prohlédli jsme si i vinici majitelů,“ popsal František Stejskal.

Pondělí už bylo věnováno prohlídce prestižního vinařství Baron de Ley, které pěstuje révu na devadesáti hektarech u řeky Ebra asi sto padesát kilometrů jižně od Bilbao. „Všichni, kdo jsme byli v Santanderu, máme víno rádi, takže jsme spojili příjemné s užitečným,“ usmál se Luboš Zahradník. „Před odletem jsme si ještě prohlédli Bilbao. Byli jsme se podívat u ultramoderní budovy Guggenheimova muzea, což je hodně pozoruhodná stavba, a prošli několik tapas barů. Zkrátka to byl po všech stránkách vydařený výlet.“

Vinaři aneb František Stejskal, Luboš Zahradník a Milan Šrejber znalecky okukují révu v oblasti Rioja

Na kávě v Bilbao chvíli před odletem do Prahy
Kompletní výprava I. ČLTK; vpředu talentovaný fotoreportér zájezdu Mirek Holub

Kvalita prověřená časem

► KONTISLITKY :: BLOKY :: BRAMY :: SOCHORY :: KOLEJNICE

:: DROBNÉ KOLEJIVO :: ÚHELNÍKY ROVNORAMENNÉ

:: KRHOVÁ, ČTVERCOVÁ A ŠESTIHRANNÁ OCEL

:: TYČE TAŽENÉ A LOUPANÉ :: PLOCHÁ A ŠIROKÁ OCEL

:: VÁLCOVANÝ DRÁT :: BETONÁŘSKÁ OCEL

TŘINECKÉ ŽELEZÁRNÝ

MORAVIA STEEL

TŘINECKÉ ŽELEZÁRNÝ, a.s., Třinec-Staré Město, Průmyslová 1000,
739 70 Třinec, tel.: +420-558-531 111, fax: +420-558-331 831, www.trz.cz
MORAVIA STEEL a.s., Třinec-Staré Město, Průmyslová 1000, 739 70 Třinec,
tel.: +420-558-537 301, +420-558-535 865, fax: +420-558-324 355,
www.moravia-steel.cz

GOLF na Zbraslavi: Výhoda I. ČLTK

Příjemnou novinkou pro všechny golfisty v I. ČLTK je nově navázaná spolupráce s Prague City Golf Club. V praxi to znamená, že členové klubu ze Štvanice mohou v pondělí a v úterý hrát na Zbraslavi za pouhých 500 korun, po zbylé dny v týdnu mohou využít desetiprocentní slevu na fee, které činí 1400 Kč, respektive 1800 Kč o víkendech a svátcích. Na hřišti Prague City Golf Clubu se v roce 2010 uskuteční i mistrovství I. ČLTK v golfu. Členové PCGC mohou na oplátku využívat slev při hraní na Štvanici. V jednání je i možnost společné roční členské karty.

Aktéři přátelského utkání na Štvanici na společné fotce

Pavel Mudřík v debatě s hosty ze Sankt Gilgenu

Návštěva z rakouského Sankt Gilgenu

Těsná prohra »zálohy«

První říjnový víkend byl pro I. ČLTK Praha vpravdě reprezentační. Zatímco amatérský »A« výběr v čele s Milanem Šrejberem odletěl na turnaj Centenary Tennis Clubs do španělského Santanderu, »záloha«, jejíž jedničkou byl Pavel Mudřík, přivítala na Štvanici v přátelském utkání tým z rakouského Sankt Gilgenu, městečka nedaleko Salzburgu.

Rakušané o návštěvu I. ČLTK a přátelské utkání sami zdvořile požádali a výsledkem byla slunečná a veskrze příjemná podzimní sobota, během které bylo odehráno sedm dvouher a tři debly, přičemž těsné vítězství potěšilo hosty.

Organizační záležitosti kolem zápasu si vzal na starost Petr Levý, který samozřejmě nechyběl ani v domácím výběru. „Byla to moc příjemná sobota, a to včetně večere v klubové restauraci, která se pak poněkud protáhla,“ glosoval vydařenou česko-rakouskou sobotu na Štvanici Petr a dodal, že hostům se na Štvanici velmi líbilo. „Na oplátku nás

pozvali na návštěvu do svého klubu, termín musíme ještě doladit.“

I. ČLTK sice nastoupil ve velmi solidní sestavě, na vítězství to ale nestačilo. „Je třeba říct, že soupeř měl velmi zdatné rekreanty, vím, že někteří hrají pravidelně soutěže seniorů a amatérské turnaje,“ říkal Pavel Mudřík, který ve dvouhře svedl velký boj s jedničkou soupeře. „Vyhrál jsem 9:8 v tie-breaku. Byl to můj první pořádný zápas v sezoně, v létě jsem toho moc nenahrál, a nakonec jsem vyhrál jen díky tomu, že jsem hlavně běhal a trpělivě vracel,“ smál se. „Myslím, že se u nás hostům ze Sankt Gilgenu líbilo, určitě i proto, že byla velmi příjemná atmosféra.“

Dalšími členy družstva I. ČLTK byli Pavel Kuchynka, Yan Vašička, Jaromír Cibulka, Jirka Pikora, Pepa Vlášek, Petr Levý a Antonín Mikulec. Sluší se dodat, že slavnostní večere pokračovala v nedaleké restauraci Depot, kam zavítal i dr. Nikolaus Seiwald, obchodní rada Rakouského velvyslanectví v Praze.

AUTO KOUT CENTRUM

AUTO KOUT CENTRUM, spol. s r. o.
Pražská 1820
250 01 Brandýs nad Labem
Tel: 326 905 041

Vše nejlepší v novém roce, hodně štěstí, zdraví a adrenalinových zážitků Vám přeje Adam Kout

Nový Mégane RS již od 599 000,-Kč bez DPH

Curlingová hala v Roztylech patřila poslední nedělní večer v listopadu členům I. ČLTK Praha

„Řekli jsme si, že bowlingu bylo dost a že to stojí za zkoušku. Myslím, že to bylo správné rozhodnutí a že se všichni pobavili, navíc je tady příjemné prostředí. Jen pronájem haly byl samozřejmě citelně dražší záležitostí než v případě bowlingu, přestože nám místopředseda svazu curlingu Honza Létal (*finanční ředitel ČTS - pozn.*) jako tenista a kamarád maximálně vyšel vstříc a nabídl přátelskou cenu,“ glosoval vydařený večer Vladislav Šavrdá. Sluší se dodat, že zatímco klub hradil tříhodinový pronájem haly se čtyřmi drahými a instruktory, kteří vysvětlovali, předváděli a při turnaji také ochotně radili, veškeré občerstvení si přítomní hradili.

Dvacet minut se především vysvětlovala pravidla a základní technika. Jak držet kámen a jak jej (s mírnou rotací) posílat po ledě, jak používat koště a jak s ním v případě potřeby šúrovat dráhu před kamenem (jenomže jak má začátečník poznat, kdy mést a kdy ne...). Sportovci tělem i duší ochotně obuli návlak na jednu botu, aby hráli opravdu stylově a vypouštěli kámen ze skluzu. Nutno podotknout, že ve stylovém provedení vynikal Mirek Tomka, nepočítáme-li ovšem Zdeňka a Ondru Kramperovy, kteří v poli »neumětelů« připomínali špičkové profesionály. Oba si přinesli i pomůcku pro snadnější udržování rovnováhy při odhazování kamene. „To je pro starší pány moc dobrá věc,“ smál se Zdeněk. To Milan Šíma, který na bowling tradičně nosil vlastní kouli, tentokrát přišel s prázdnou.

„Nejsi první, kdo se mě ptá, kde mám vlastní kámen,“ smál se chvíli po příchodu.

Do turnaje se vrhlo osm družstev, šest čtyřčlenných a dvě pětičlenná. A na všech čtyřech drahách se hned rozehrála čtvrtfinále na tři endy - tenisovou terminologií na tři sety, ovšem s tím rozdílem, že i po dvou prohraných endech lze díky třetímu celý zápas vyhrát; anebo naopak - supervýkonem hned v prvním endu zápas rozhodnout. Pády se kupodivu nekonaly, hala zněla povzbuzováním a smíchem a občas se tleskalo hodu, za který by se nestyděli profesionálové. V případě Zdeňka Krampery to až tak nepřekvapilo, ale když poslal Mirek Tomka kámen posledním pokusem přímo do středu terče, stálo to za fotku. Vítězové úvodních duelů postupovali do semifinále, poražení hráli o umístění, takže si každé družstvo užilo tři zápasy.

Turnaj skončil triumfem favoritů - týmu kolem Zdeňka Krampery, v němž byli Andrea Šavrdová a Ivana a Honza Rybínovi. Ve finále doslova převálcovali družstvo ve složení Mirek Tomka, Milan Šíma, Petr Marhoul a Lenka Levá doplněné autorem těchto řádků. „Holky si Zdeňkův tým vylobbovaly už s předstihem na horách,“ smál se Vláda Šavrdá při dekorování nejlepších, jimž předal lahve klubového vína v dárkovém balení. Nutno ovšem podotknout, že obě dámy z vítězného týmu předvedly parádní výkony!

„Byl to výbornej nápad, ale delší rozhovory teď nedávám, jsem hrozně unavenej,“ smál se po vyhlášení nejlepších Milan Šíma a všichni si večer s curlingem pochvalovali. „Bavilo mě to víc než bowling,“ říkal Tomáš Bělohradský mladší, jenž přitom při posledním turnaji v bowlingu patřil k nejlepším. „Měl jsem strach, že to bude trochu nuda, ale nebyla. A soutěž družstev je vždycky fajn, má to jiný náboj a lepší atmosféru. Líbilo se nám to,“ říkal Jirka Hřebec i za přítelkyni Janu a pak se usmál: „A hlavně jsem se moc nenadřel. Ale aby člověk získal cit, chce to trénink.“ Spokojeni odjízďeli i manželé Vidmanoví. „Je to perfektní společenský sport, líbilo se nám to,“ říkala paní Maria, mimochodem členka bronzového družstva spolu s Hřebcovými a Vladislavem Šavrdou. Curling ale zaujal i ty, kdo nevyhráli. „Líbilo se mi to moc, skončili jsme poslední,“ smála se Eliška Stejskalová. A tak jedním z mála, kdo by zřejmě napříště preferoval bowling, byl Vítek Ulman. „Při bowlingu mě nezebou nohy. A taky tady nikdy nevím, kdy mám zametat a kdy ne. Zato umím výborně poradit druhým,“ usmíval se.

Jako poslední odcházel z haly prezident klubu František Stejskal. „Určitě to byl dobrý nápad a příjemná změna, ale hlavně další možnost jak stmelit klub. Myslím, že se to podařilo, atmosféra byla bezvadná a užili jsme si to.“

Curling měl premiéru

aneb S koštětem se člověk zapotí

Kdo nepřišel, udělal chybu. Turnaj v curlingu v hale v Roztylech totiž poslední listopadovou neděli báječně pobavil všech třiatřicet přítomných členů klubu včetně těch, kdo se možná dosud dívali na tenhle olympijský sport s despektem. Mimochodem: kdo vzal v průběhu turnaje do ruky speciální »koště« nejen na opírání, pochopil, že použít ho k usilovnému metení na pouhých pěti metrech stojí možná víc energie než doběhnout krafas.

Nápad vyměnit pro tentokrát bowling za mnohými dosud neobjevený curling, sport s víc než pětisetletou tradicí původem ze Skotska, vznikl - jak jinak? - při jedné pohodové chvíli se sklenkou dobrého (klubového) červeného v harrachovském penzionu Vladislava Šavrdy. A znovu u toho byli - jak také jinak? - Pavel Huťka, Petr Šimůnek a Zdeněk Krampera. Právě jeho nedávné »spřátelení« s curlingem bylo impulsem k tomu, aby si celá tenisová štvánice vyrazila zahrát »šachy na ledě«.

Petr Levý posílá soustředěně kámen na cíl, vzadu přihlíží jeho kolegové z týmu a soupeři: zleva František Stejskal, Tomáš Vejvoda a Oleg Vidmanov, v podřepu Petrův syn Adam

Mirek Tomka posadil poslední kámen přímo do středu kruhů a poslal svůj tým do finále: zleva autor článku, Milan Šíma, Mirek Tomka, Lenka Levá a Petr Marhoul

Pozor, abych vás nezranila, varuje zřejmě Eliška Stejskalová hráče v sousední dráze 😊

Mírek Holub ukazuje kolegům z týmu, jak mají poslat kámen k cíli 😊

Petr Šimůnek připomíná soustředěním profesionála

Přítelkyně Jiřího Hřebce Jana se chystá poslat kámen na cíl

Zdeněk Krampera předvádí vybroušený styl čerstvého reprezentanta

Zdeněk Krampera Přes noc reprezentantem 😊

Pokud máte chuť vrhnout se na nový sport, neotálejte! Jak na to vám nejlépe poradí ZDENĚK KRAMPERA (49), člen výboru I. ČLTK. Ač výtížen pracovními povinnostmi v advokátní kanceláři Rychetský, Hlaváček, Krampera & partneři, pravidelnými fotbalovými boji ve III. třídě v dresu Újezda u Průhonice, tenisem i golfem, přibral si - poměrně neplánovaně - ještě curling! A rovnou skočil na nejvyšší světovou úroveň. „Je to úsměvné, ale v podstatě je to tak,“ směje se Zdeněk, který se díky nově objevenému sportu nepřímou cestou postaral i o klubový večer v roztylské hale.

Kde jste »potkal« curling?

„Na tenise. V létě jsme po jednom jednání výkonného výboru ještě seděli a povídali, byl u toho i Honza Létal, který je místopředsedou svazu curlingu. Zkrátím to: skončilo to tak, že jsme druhý den potvrdili účast čtyřčlenného týmu na Novozélandských zimních hrách pod hlavičkou Aritmy.“ (směje se)

Prosím?

„Manželka se taky divila, když jsem jí to oznámil, chtěla volat psychiatra. Každopádně - protože bylo jen pár dnů do odletu - jsme rychle naplánovali cestu a pobyt, já absolvoval čtyři lekce s Karlem Kubeškou, který je šéfem svazu a také byl v týmu, a letěli jsme.“

Novozélandské zimní hry - to ale nezní jako pouťák?

„To taky žádný pouťák není! Hrály tam špičkové výběry Nového Zélandu, Austrálie, USA, Číny, Japonska a Korey, jen Kanada, která je velmocí, poslala asi šestý nebo sedmý výběr. A protože organizátorům chyběl osmý tým do turnaje, rozeslali pozvánky a - my odpověděli jako první. Ale pozor: až na mě jsme měli solidní tým s Karlem Kubeškou na skipu, Jirkou Candrou, který je trenérem reprezentace, a Honzou Létalem. Porazili jsme Kanadu a sehráli pěkné zápasy proti Zélandu a USA, s Američany jsme prohráli posledním hodem o dva centimetry. Curling je na Zélandu populární, turnaj přenášela televize, koukalo se i na nás. (usmívá se) Měl jsem s kluky dohodu, že kdyby to nešlo, odehráli by to beze mě, ale nakonec jsem hrál, takže to snad nebylo tak hrozný.“

Kde se turnaj hrál?

„Na jižním ostrově. Zahájení bylo v Queenstownu, to je středisko adrenalinových sportů, kde se poprvé skákal bungee jumping. Turnaj se hrál v Naseby, které bývalo irským zlatokopecským městečkem. Má sto padesát obyvatel, dvě stě let starou hospodu a jeden obchod, ale taky krásnou halu na curling a bowling. Curling tady má tradici, přivezli ho Irové a Skotové. V Naseby jsme si pronajali domek, z okna vyvěšili českou

vlajku a místní nám chodili fandit. Mimochodem - na zápasech bylo plno!“

Jakou jste měl v týmu roli?

„Já byl »doplňák« a hecř. Jinak jsem hrál jedničku, která má většinou za úkol postavit garda - položit kámen před kruhy. Což jsem dle možností zvládl. Turnaj měl bezvadnou atmosféru, platilo, že vítěz zve soupeře na panáka - i když Asiaté tohle pravidlo asi neznají...“

Poznal jste curling na špičkové úrovni - jaký to je sport?

„Dynamický, zajímavý, hodně o taktice, samozřejmě i o štěstí a milimetrech, v závěru většinou nechybí napětí. Líbí se mi, že je to kolektivní sport, kde má každý svou roli, a že se hraje v přátelské atmosféře, kde i soupeři často ocení, co se vám povedlo. A má ohromnou tradici. Těm, kdo říkají, že na olympiádu nepatří, bych chtěl vzkázat: Patří! A líbí se mi na něm ještě jedna věc: Že ho i ve svém věku můžu v klidu hrát. I když musím říct, že když zápas na osm nebo deset endů trvá čtyři a půl hodiny a člověk má natvrdo zametat, není to legrace...“

Prý jste figuroval i v oficiálním turnajovém bulletinu...

„Byly tam sestavy všech týmů a u mé maličkosti bylo milosrdně napsáno, že moje kariéra trvá už celý jeden rok. Kdyby napsali pravdu, asi by to ty ostatní mohlo urazit...“ (směje se)

Vítězné družstvo kolem »skoroprofesionála« Zdeňka Krampery (vlevo) si prý příslušnost k družstvu svého kapitána vylobbovalo - zprava Jan Rybín, jeho manželka Ivana a Andrea Šavrdová

Hlavně musíme pořádně zametat, připomíná František Stejskal a jde kolegům v týmu příkladem

Vánoční party v Letenském záměčku

Bylo plno, ale vešli se všichni

Tradiční Vánoční party I. ČLTK, kde jinde než v příjemném prostředí Letenského záměčku, byla opět pohodová, plná úsměvů při setkání přátel, kteří se vídají denodenně v klubu, i těch, kdo se naposledy potkali třeba předloni o Vánocích. U jednoho stolu trenéři, u druhého závodní hráči od těch nejmladších až po Honzu Hernycha, u třetího zasloužilí členové Renata Wikartová, Jára Bečka nebo Václav Kliment, u dalšího rekreační hráči a partneri klubu. A bylo plno! Všichni přítomní se ale vešli na fotografii, ze které je patrné, v jaké byli náladě. Tak ať je stejný celý rok 2010, a nejen ten tenisový!

Zatímco jinde možná kluboví bossové počítali proinvestované miliony a - jak jinak než v číslech - plánovali budoucnost, na večírku I. ČLTK mluvil prezident klubu František Stejskal tradičně o něčem úplně jiném. O tom, že tenis je nádherná hra, která utváří charaktery, o vztahu ke klubu. „A taky doufám, že se mezi těmi mladšími najdou takoví, kteří po nás vedení klubu brzy převzou,“ usmál se.

Nejlepší hráči I. ČLTK pak převzali Ceny Jaroslava Drobného. Na party se tleskalo Petře Rohanové a Robinu Staňkovi, Zarině Dijas a Janu Hernychovi, za nepřítomné Lukáše Vrnáka a Ivetu Benešovou převzali ceny trenéři. „Asi nejsem sám, koho zklamalo, že Iveta Benešová, nejlepší česká hráčka na světovém žebříčku, se v anketě Zlatý kanár umístila až jako třetí. Lobbing je bohužel všemocný,“ ulevil si Vladislav Šavřda a dodal: „Chtěl bych poděkovat

všem partnerům klubu, bez nichž bychom závodní tenis nemohli podporovat tak, jak to děláme. A věřím, že všichni, kdo hrají na Štvanici, budou za klub nadále bojovat, i když máme silné soupeře a i když nám hned za humny vyrostla Prostějovosparta...“

Sluší se dodat, že ocenění pro nejlepšího amatéra I. ČLTK převzal Pavel Zahradník, vítěz elitní skupiny Tecnifibre Non Profi Cup 2009.

Dobrováno, Martin Zenkl předává ceny; zleva Tomáš Cvikl, Martin Zenkl, Petr Ďurica, Zdeněk Krampera a Vladimír Plašil

Vánoční bubliny 2009 vyhráli Karel Feix a Petr Šavřda

Na začátku byly pravidelné páteční debly v obsazení Zenkl, Šavřda, Palcr, Ďurica. A od nich už jen krůček k pravidelnému předvánočnímu turnaji, který sami účastníci pojmenovali »Vánoční bubliny«. Není divu: například pár Dušan Palcr - Pavel Huřka se při III. ročníku v pátek 18. prosince občerstvoval »bublínkami« už po prvním zápase, vzápětí i před druhým a také po něm - to už ovšem byl vyřazen...

„V prvním zápase jsme podali skvělejší výkon a rázem se stali favority. Jenomže jsme příští soupeře tak postrašili, že proti nám hráli na dvě stě dvacet procent. Prostě byli moc dobrý,“ smál se Pavel Huřka po prohře s párem Karel Feix - Petr Šavřda.

Turnaj pořádá pro své klienty (chcete-li svěřence) a přátele trenér Martin Zenkl. Důvod je prozaický: „Všichni jsou soutěživí a nechtějí jen trénovat, takže se vždycky na konci roku sejdem při deblech a u sklenky vína,“ vysvětlil Martin, který tentokrát nehrál a pouze »řediteloval«. „Bolí mě loket a taky jsem ještě zařizoval pár věcí. To nejdůležitější se bohužel pokazilo - letadlo se sommelierem, který měl vést odpolední degustaci světových vín, kvůli počasí neodletělo z Londýna... Ale nějak si poradíme,“ usmál se.

Ve třech skupinách bojovalo deset párů a mezi hráči byla i řada těch, kdo I. ČLTK podporují. Ve finále porazila dvojice Feix - Petr Šavřda pár Plašil - Krechler a odměnou jim byly - co jiného? - luxusní »bublínky«. „Já je zase budu muset odevzdat,“ smál se Petr Šavřda. „Od začátku jsem čelil poznámkám, že hraju moc přísně, ale já měl hlavně bezvadného parťáka,“ chválil Karla Feixe ze společnosti Kapsch. „Hrál opravdu solidně, má výborný forhend a snad nezkazil halfvolej.“ Karel Feix kompliment vrátil: „S takovým partnerem je radost hrát, člověk je mnohem sebevědomější, protože ví, že to ten druhý podrží.“

Po vyhlášení výsledků odpovídal Martin Zenkl na otázku, kdo z jeho svěřenců je v tréninku nejpilnější. „Určitě Dušan Palcr, ten chodí třikrát týdně,“ odpověděl s vážnou tváří Martin a po maličké pauze se rozesmál: „Ale dvaapůlkrát mu to většinou nevyjde...“

Po finále: vlevo poražení Robert Krechler a Vladimír Plašil, vpravo vítězové Karel Feix a Petr Šavřda

Dvojice František Stejskal - Stanislav Nestršil v dobré náladě...

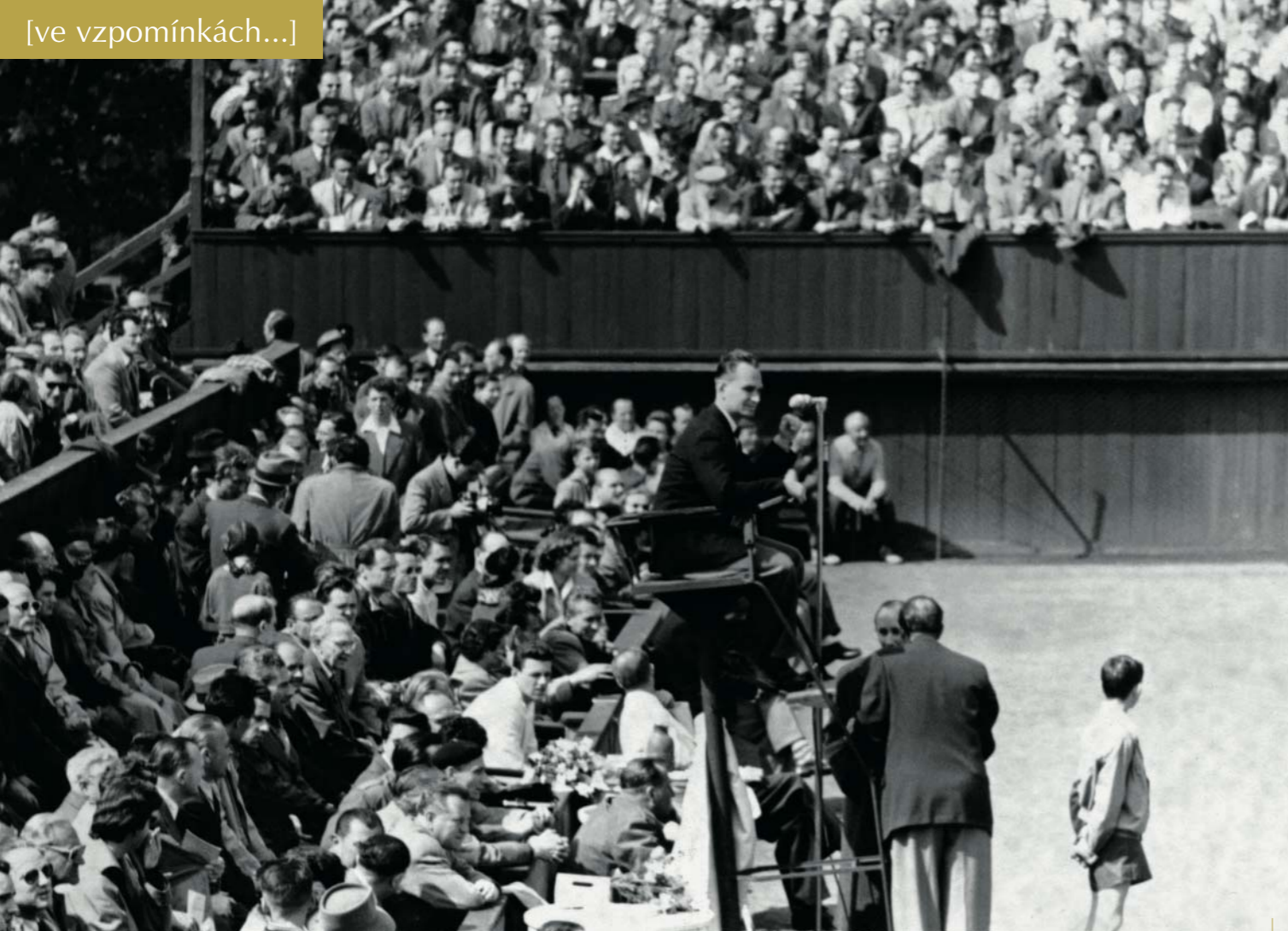
...a o chvíli později, kdy Nestršila vyřadilo svalové zranění (ale okolí náladu neztratilo...)

Your lucky games

 SPORTGAMES[®]
www.sportgames.cz

- provozovatel loterií a podobných her
- elektronické rulety
- video loterijní terminály
- výherní hrací přístroje
- elektronický black jack
- jiná technická zařízení

Jaromír Bečka na empajru při utkání Davisova poháru s Dánskem v šestapadesátém

Máš hlas jako bejk, budeš mně soudcovat!

Na rozhodování Davis Cupu v poválečných letech vzpomíná Jára Bečka

„Prohrál jsi, umíš řeči a hlas máš jako bejk - budeš mně soudcovat!“ Tohle mi řekl Jarda Drobny na jaře 1946, když jsme se chystali na zápas prvního kola Davis Cupu proti Jugoslávii, a v podstatě rozhodl o tom, že jsem až do roku 1968 soudcoval všechny domácí zápasy. Od Drobného přes Javorského až po Kodeše.

Začnu ale vzpomínkou na poslední předválečný zápas Davis Cupu na Štvanici. Tehdy jsme prohráli 2:3 s Jugoslávií. Naše barvy hájili Roderich Menzel, Němec z Liberce, a Ladislav Hecht, Slovák židovského původu ze Žiliny - oba skvělí tenisté i lidé, které pak válka rozdělila do nesmiřitelných pozic... Dobře jsem je znal, vždyť jezdili trénovat na krásné kurty v Čerčanech ke Stejskalům a já jim sbíral míčky.

Davis Cup na Štvanici, to byla tehdy velká společenská událost. Všichni,

kdo v Praze něco znamenali a měli ke sportu blízko, se museli velmi snažit, aby sehnali lístky na tribunu k sezení (na straně u viaduktu, kde byla místa k stání, totiž nikdy nebylo k hnutí), oblékli se do slavnostních šatů jako do divadla a podvolovali se tenisové etiketě nesrovnatelné s tou dnešní. Fandilo se klidně, potleskem i pro soupeře, spíše obdivným hlučením po dobře zahraných míčích než nesouhlasnými výkřiky. Vzpomínám si, že Hecht tehdy prohrál s Puncemem, Menzel vyhrál nad Palladou a po čtyřhře jsme vedli 2:1.

EVROPSKÁ JISTOTA

VIENNA INSURANCE GROUP

- investiční životní pojištění
- pojištění vozidel
- pojištění majetku
- pojištění podnikatelů

Pro členy I. ČLTK sleva až 30 %

Jaromír Bečka s celým rozhodcovským sborem v prosinci 1956

Třetí den ale Menzel překvapivě prohrál s Puncem a mladý Franta Cejnar musel v pátém setu pro zranění vzdát Miticovi.

Hned po válce nás los svedl znovu. Stejní hráči na straně Jugoslávie, nová generace česká. Byli jsme favority, měli jsme skvělého Jardu Drobneho a Frantu Cejnara. Jenže... Cejnar těžce onemocněl, Caska chtěl hrát jen čtyřhru, Šolc nemohl nastoupit, protože byl dříve profesionál, Černík měl nějaké zranění... A tak kapitán JUDr. Bertl po dohodě s Jardu rozhodl, že se bude hrát rozřaďovačka o druhého singlistu. Staří borci Síba a Vodička, mladí Zábrodský, Matouš, Foldyna a já. Dvě tříčlenné skupiny vyhráli oba »staří« a ve finále pak devětatřicetiletý Vojta Vodička.

Nastaly konečné přípravy. JUDr. Bertl vyžádal od FILTu v Londýně (*Federation Internationale de Lawn Tennis - pozn.*) platná pravidla a já byl pověřen jejich přeložením. Pak Jarda řekl onu zmíněnou větu z úvodu článku a bylo rozhodnuto. Hlavně »hlas jako bejk« byl potřeba, vždyť centr byl narvaný čtyřmi tisíci diváky a mikrofon jsem neměl, jen blok a tužku - to byla celá výbava na empajrku, která se podezřele kývala. Rozhodčí na lajny jsem vybral

z řad hráčů I. ČLTK a několika zájemců z dalších pražských klubů, byl mezi nimi i tatínek Honzy Kodeše, který se zrovna narodil. A mohlo se hrát.

Nejdřív prohrál Vodička s Puncem ve třech setech a pak přišla sportovní tragédie - Jarda Drobny neunesl tíhu zodpovědnosti a v pěti setech prohrál s Miticem, jenž odehrál životní zápas. Nikdy jsem Jardu neviděl tak zdrceného jako tenkrát. Čtyřhru jsme potom vyhráli a v neděli porazil Jarda Palladu a srovnal na 2:2. V rozhodujícím zápase ale Vodička na Mitice nestačil a znovu jsme prohráli, opět 2:3... Soudcování naštěstí dopadlo i v napjatých situacích dobře, nic jsme nezkažili. A tak jsme měli důvěru i v dalších letech, a nejen při zápasech Davisova poháru, ale také při skvěle obsazených domácích šampionátech, na které přijížděli hráči ze zahraničí.

V sedmačtyřicátém se vrátil z Ameriky slavný Karel Koželuh a pod jeho vedením Drobny a Černík porazili Švédsko, doma Švýcarsko, Nový Zéland a Francii a v evropském finále se pomstili v Záhrěbu Jugoslávii 4:0! Až v mezipásmovém finále jsme podlehlí 1:4 Austrálii. Domácí zápasy jsme na vždy vyprodaném centru

odsoudcovali dobře, na empajru jsem se střídal s Frantou Rychetským, a to i v dalších letech, kdy jsme postoupili znovu do mezipásmového finále a v Bostonu v roce 1948 opět podlehlí 2:3 Austrálii. O rok později nás zastavila v Paříži Francie, když jsme předtím porazili Monako a v Londýně Anglii.

Pořád jsem byl ještě velmi mladý a měl vlastní hráčské ambice. Kvůli původu mě ale vyloučili ze studia práv a nastoupil jsem v ČKD. A když se v létě 1949 Drobny s Černíkem nevrátili z turnaje ve švýcarském Gstaadu, spadla klec... S Davis Cupem byl konec, až do roku 1955, kdy byla mezinárodní izolace uvolněna. Tehdy mě soudruzi pozvali, abych se ujal organizace a školení rozhodčího sboru při ČSTV. Předsedou byl Přemek Hajný, dostali jsme modrá saka (která jsme museli vždy vrátit) a refundace platu v továrně. Tuto příjemnou »práci pro socialismus« jsem pak - stejně jako svou účast v trenérské radě ČSTV - ukončil emigrací do Německa. Nicméně mi zůstal jeden rekord: soudcoval jsem všechna daviscupová utkání od roku 1946 až do osmašedesátého. To byla jedna z mála věcí, které jsem směl. Sedmnáct let svého mladého života jsem do ciziny nevyjel...

Štěstí přeje připraveným

www.ferona.cz

Ferona
železná jistota